

HAN KANQ

VEGETARIAN

Tərcüməçi:
Könül Kamilzadə

qanun nəşriyyatı

HAN KANG

THE
VEGETARIAN

Yonqhe qarabasmalarla qarşılaşana qədər əriylə adi, sakit həyat yaşamaqdaydı. Lakin birdən-birə yuxularında peyda olan qanlı səhnələr düşüncələrini qıcıqlandıraraq onu özündən çıxarır. Yonqhe beynini bu qarabasmalardan xilas etmək üçün ət yeməkdən imtina etmək qərarına gəlir. Ciddi ictimai-əxlaq qaydalarının hökm sürdüyü cəmiyyətdə bunu insanlara başa salmaq o qədər də asan deyil. Əri, cəmiyyət, ailə bunu ağılsızlıq kimi qarşılayaraq qadını fikrindən daşınmağa məcbur etmək istəyirlər. Yonqhe isə get-gedə daha da artan inadkarlıqla özünün bitki mənşəli olduğuna inanmaqda və ətrafdakıların gözündə deyildiyi kimi – “ağlını tamam itirməkdədir”. Onun səssiz üsyanı daha da ciddi dağıdıcı nəticələr doğurmağa başlayır, dava-dalaşa, sui-istifadəyə, xəyanətə, insan altşüurunun gizli xətlərinin qabardılmasına gətirib çıxardır. Yonqhe özü üçün müqəddəs hesab etdiyi seçiminə təkid edir. Zehninə də, bədəninə də artıq tamamilə başqalaşması onun həyatı üçün təhlükəli hal almağa başlayır və onu faciəvi sonluğa aparır.

Han Kang THE VEGETARIAN

Han Kanq VEGETARIAN

Bakı, Qanun Nəşriyyatı, 2024, 184 səh.

Janr: bədii ədəbiyyat, roman

Yaş qrupu: 16+

Ölçü: 130x200 mm

Cild: yumşaq

Çapa imzalandı: 14.10.2024

Nəşir: Şahbaz Xuduğlu

Tərcüməçi: Könül Kamilzadə

Redaktor: Hədiyyə Şəfaqət

Texniki redaktor: Aygül Yelmarlı

Mətn dizaynı: Rəhilə Şamil

Qapaq dizaynı: Rafael Qasım

Qanun Nəşriyyatı

İstanbul Copyright Awards-ın qalibi

Bakı, AZ 1102, Tbilisi pr., 76

Tel: (+994 12) 431-16-62; 431-38-18

Mobil: (+994 55) 212-42-37

e-mail: info@qanun.az

www.qanun.az

www.fb.com/Qanunpublishing

www.instagram.com/Qanunpublishing

ISBN 978-9952-36-654-9

© Qanun Nəşriyyatı, 2019; 2024

Copyright © Han Kang, 2007

Originally published in Korean as 채식주의자 by Changbi Publishers, Inc.

The Work is published under the support of Literature Translation Institute of Korea (LTI Korea).

Bu kitabın Azərbaycan dilinə tərcümə və yayım

hüquqları Qanun Nəşriyyatına məxsusdur.

Kitabın təkrar və hissə-hissə nəşri “Müəlliflik hüququ və əlaqəli hüquqlar haqqında” Azərbaycan Respublikasının Qanununa ziddir.

I FƏSİL

VEGETARIAN

Arvadım vegetarian olmamışdan əvvəl onun hansısa qəribəliyə malik bir insan olduğunu qətiyyənlə düşünməmişdim. Düzünü desəm, onunla ilk dəfə görüşəndə, mənə heç diqqətimi də çəkməmişdi. Orta boyu, nə uzun, nə də qısa olan kare saçları, sarımtıl dərisi, qırıqsız göz qapaqları və qabarıq almacıq sümüyü, sanki, başqalarının diqqətini cəlb etməkdən qorxmuş kimi geyindiği solğun rəngli paltarları mənə özünə elə də cəlb etməmişdi. Gördüyüm ən sadə qara ayaqqabılarla nə cəld, nə yavaş, nə iti, nə də zəif sayılmayacaq addımlarla onu gözlədiyim masaya yaxınlaşmışdı.

Xüsusi bir cazibədarlığa sahib olmasa da gözə çarpacaq bir qüsuru yoxdu, bu da onunla evlənməyim üçün kifayət edirdi. Tərəvət, zəka və incəlikdən uzaq qızın üzüyolalığı işimə yarayırdı. Onun qəlbini qazanmaq üçün özümü

ağıllı adam kimi göstərməyə, görüş vaxtına gecikərkən təlaşlanmağa, özümü moda kataloqlarına çıxan kişilərlə müqayisə edib ruhdan düşməyə heç bir səbəb qalmırdı. Təxminən iyirmi yaşından sonra azacıq çıxmağa başlayan qarnım, söylərimə baxmayaraq qabarmayan əl-ayaq əzələlərim, başqalarının bilmədiyi, lakin məndə kompleks yaradan kiçik cinsiyyət orqanım belə onu o qədər də narahat etmirdi.

Mən əslində həyatda əldə etdiklərimlə kifayətlənən adam olmuşam. Uşaqlıqda özümdən iki-üç yaş kiçik uşaqları başıma yığıb gəzər, onlara böyüklük edərdim. Böyüdükdən sonra sənədlərimi kifayət qədər təqaüd ala biləcəyimi universitetə verdim. O qədər də mükəmməl olmayan bacarığımı dəyərləndirən, əməkhaqqımın cüzi miqdarda olmasına baxmayaraq, vaxtında maaşımı verərək məni qane edən kiçik bir şirkətdə işə başladım. Elə bu səbəbdən də, dünyada ən adi qadın kimi görünən o qızla ailə qurmağım gözlənilən idi. Gözəl, ağıllı, gözə çarpacaq dərəcədə şəhəvətli, zəngin ailədən olan qadınlar heç vaxt zövqümcə olmayıb.

Gözlədiyim kimi o, adi həyat yoldaşı olaraq üzərinə düşən vəzifələri heç bir çətinlik çəkmədən yerinə yetirirdi. Hər səhər saat altıda oyanıb düyü, şorba və bir tikə balıq bişirib süfrə açırdı. Hətta gənc qızlıq vaxtlarından məşğul olduğu yarımştat işi ilə az da olsa ailə büdcəsinə kömək etməyə də çalışırdı. Bir illik getdiyi kompüter qrafik kurslarında yardımçı məruzəçi kimi işləyirdi. Həmçinin evdə müəyyən məvacib qarşılığında nəşr ediləcək uşaq karikatura kitablarındakı boşluqlara dialoqları yerləşdirmək işiylə də məşğul olurdu.

Arvadım çox danışmağı sevmirdi. Məndən nadir hallarda nə isə istəyir, evə nə qədər gec gəlsəm də işlərimə

müdaxilə etmirdi. Birlikdə nadir hallarda keçirdiyimiz istirahət günlərində harasa getməyimizi belə tələb etmirdi. Mən günün yarısını əlimdə pultla keçirərkən o da öz otağına qapanırdı. Böyük ehtimalla, ya iş görər, ya da kitab oxuyardı. Onun ən çox sevdiyi məşğuliyyət kitab oxumaq idi. Kitablارın əksəriyyəti üzünü açmaq istəməyəcəyim qədər darıxdırıcı görünürdü. O, yalnız yemək vaxtlarında otaqdan çıxır və səssiz-səmirsiz yemək hazırlayırdı. Əslində o cür qadınla yaşamaq maraqlı sayıla bilməzdi. Lakin gün ərzində telefonla iş yoldaşları və rəfiqələri ilə danışan, mütəmadi olaraq hər şeyə əmma qoyaraq qaşınmayan yerdən qan çıxaran qadınlar mənə yorucu gəlirdi. Məhz bu səbəbdən yaşadığım həyatdan və həyat yoldaşımdan kifayət qədər razıydım.

Arvadımın yeganə qəribə xüsusiyyəti büstqalter taxmağı sevməməsiydi. Qısa və həyəcənsiz keçən sevgilik dövründə bir gün təsadüfən əlimi kürəyinə qoyduqda sviterinin altında büstqalterinin ipinin olmadığını anlayıb həyəcanlandım. Onun mənə gizli bir işarə vermək istəyib-istəmədiyini anlamaq üçün bir müddət hərəkətlərini müşahidə etdim. Müşahidələrimin nəticəsində qətiyyənlə gizli işarə vermək fikrində olmadığını anladım. İşarə deyildisə bəs nə idi? Tənbəllik? Bəlkə laqeydlik? Mən onu anlaya bilmirdim. Onun yöndəmsiz sinəsində büstqalterin olmaması mənə qəribə gəlirdi. Ondansa döşləri böyük göstərən silikonlu büstqalter taxmağına üstünlük verərdim. Ən azından dostlarımla tanış etməyə üzüm olardı.

Ailə qurduqdan sonra arvadım evdə heç vaxt büstqalter taxmırdı. Yay mövsümündə bir neçə dəqiqəlik çölə çıxdıqda döşünün gilələri görünər deyə çarəsiz olaraq büstqalter taxar, lakin heç bir dəqiqə də keçməmiş qarmağını açardı.

Açıq rəngli nazik kofta və ya bir az dar paltar geyindiği zaman açılan qarmaq açıq-aşkar görünsə də o buna qətiyyənlə əhəmiyyət verməzdi. Mən onu məzəmmət etdikdən sonra qızmar istidə çiyinə jaket ataraq büstqalteri əvəz edərdi. Ürəyi sıxıldığına və büstqalter sinəsini sıxdığına görə dozə bilmədiyini bəhanə gətirərdi. Heç vaxt büstqalter istifadə etməyən adam olaraq onu taxmağın nə dərəcədə nəfəskəsici olub-olmadığını anlaya bilməzdim. Lakin bu da bir həqiqət idi ki, bütün qadınlar büstqalterə onun kimi nifrət etməzdi. Ona görə də arvadımın bu məsələdə həddən artıq həssas olması mənə qəribə gəlirdi.

Bu hal istisna olmaqla demək olar, hər şey öz qaydasında idi. Bu il ailə qurmağımızdan tam olaraq beş il keçirdi, lakin əzəldən bir-birimizi ehtirasla sevmədiyimizə görə münasibətlərimizdə də xüsusi olaraq ürəyimizi sıxan bir şey yoxdu. Keçən il hal-hazırda yaşadığımız evi almaq üçün övlad sahibi olmağı bir müddətlik təxirə salmışdıq. Buna görə də indi artıq yavaş-yavaş ata kəlməsini eşitməyimin vaxtı gəlib çatdığını düşünmüşdüm. Keçən ay fevralda, bir səbh çağı arvadımın gecə paltarında mətbəxdə dayandığını gördüyüm o günə qədər həyatımızın nə vaxtsa azacıq da olsa dəyişəcəyini heç ağıma belə gətirməmişdim.

– Orada niyə dayanmısan?

Mən hamamın işığını yandırmağa macal tapmadan soruşdum. Səbh çağı saat dörd olardı. İş yoldaşlarımla birlikdə yemək zamanı içdiyim yarım şüşə içki ucbatından sidiyə çıxmaq istəyi və susuzluq hiss edib oyanmışdım.

– Hə? Nə edirəm?

Otağın soyuq olduğunu hiss etdim və arvadımın dayandığı tərəfə baxdım. Yuxum qaçmışdı, artıq üşümürdüm. Arvadım yerindən tərpənmədən soyuducuya baxırdı. Qaranlıqda üzü sadəcə yandan göründüyü üçün ifadəsini müəyyən etmək mümkün deyildi. Lakin görkəmindən dəhşətli ifadə sezilirdi. Qalın və qara saçları dağılıb qarışmışdı. Topuğuna qədər uzanan ağ gecə paltarının ətəyi həmişəki kimi azca yuxarı burulmuşdu.

Yataq otağından fərqli olaraq mətbəx çox sərin idi. Başqa vaxt olsaydı arvadım tez-tələsik çiyinə jilet atar və xəz tərlilərini geyinərdi. Lakin nə qədər vaxtdır o vəziyyətdə dayandığını bilmirdim. O, ayaqyalın halda yaz və bəzən də payızda geyindiği nazik gecə paltarı ilə heç nə eşitmirmiş kimi düppədüz dayanmışdı. Sanki soyuducunun olduğu yerdə gözə görünməyən biri – bir qarabasma dayanmışdı.

Görəsən, nə olmuşdu? Bəlkə, ancaq adını eşitdiyim lünatizm baş verirdi?

Mən daş heykəl kimi donub dayanan arvadıma yaxınlaşdım.

– Nə olub? Bu nə deməkdir?

Əlimi onun çiyinə qoymağımdan belə qətiyyənlə diksinmədi. O, özündəydi, mənim yataq otağından çıxmağımı, hətta ona sual verməyimi və ona yaxınlaşmağımı belə şüurlu şəkildə dərk etmişdi. Sadəcə bunların heç birinə məhəl qoymamışdı. Eynilə bəzən gecə vaxtı başı seriala qarışdığından işdən evə gəldiyimi eşidib məhəl qoymadığı kimi. Lakin görəsən səhər saat dördə, göz-gözü görməyən vaxtda mətbəxdə və soyuducunun qapısı qarşısında baxılası nə vardı?

– Eşidirsən?

Mən qaranlıqda arvadımın yandan görünən üzünə baxdım. Onu ilk dəfə idi, belə görürdüm. Baxışları soyuq və işiltılıydı. Ağzını bərk-bərk yumub dayanmışdı.

– ...yuxu görmüşəm.

Səsi aydın gəlirdi.

– Yuxu? Nə danışdığını bilirsən? Saatdan xəbər var?

O məndən uzaqlaşıb yavaş-yavaş qapısı açıq olan yataq otağına tərəf addımladı. Kandardan keçəndən sonra əlini arxaya uzadıb qapını ehmalca örtüdü. Qaranlıq mətbəxdə təkbaşına qalıb arvadımın ağ kölgəsinin yoxa çıxdığı qarıya baxdım.

İşıq yandırır hamama girdim. Bir neçə gün idi, havanın hərərəti təxminən mənfi on dərəcədən gah aşağı, gah da yuxarı olaraq dəyişirdi. Bir neçə saat əvvəl çimdiyimə görə yaş olan tərliyim hələ də soyuq idi. Vannanın yuxarı tərəfindəki pəncərədən görünən zil qaranlıqdan, döşəmə və divarlara vurulan ağ kafellərdən soyuq fəslin yalnızlığı hiss edilirdi.

Yataq otağına qayıdanda arvadımın qıvrılıb uzandığı tərəfdən heç bir səs gəlmirdi. Sanki otaqda tək qalmışdım. Şübhəsiz, yanlış düşünürdüm. Səssizcə və diqqətlə qulaq asdıqda çox yavaş səs gəlirdi. Yatan insanın səsinə oxşamırdı. Əlimi uzatsam, onun isti bədənininə toxuna bilərdim. Lakin nədənsə ona toxunmaq istəmirdim. Hətta onunla danışmaq da istəmirdim.

Yorğanın içində bir anlıq real həyatdan uzaqlaşıb boş gözlərlə ağ pərdədən içəri nüfuz edən və bütün otağa yayılan qış səhərinin günəş işığına baxdım. Başımı bir az qaldı-